

Den förtvivilade ensamman sjön

Jag sitter vid den där förtvivilade ensamman sjön, den där drömmen som återkommer. ibland går vi på isen, ibland simmar vi i den. Men idag flyger vi över den. Du med din vinterskrud. Jag på bänkarna runt fontänen med kyrktornet framför mej. Luften känns tom. Skyltfönstren tänds och släcks, rader av elektroniska världar. Våra innersta drömmar som väntar på att få kopplas upp. Somrarna väl bevarade från åren vi sprang som barn nedför backarna av grus. Det kommer kall kondens ur skuggors munnar som rör sej i klasar bakom rödljusskenet. Gamla som unga, par och ensamman, och så dom ensliga, dom som varken finns eller lever. Som om solen gått i moln. Som om ett oväder är på väg att dra in. Du har handlat hem allt. För afton. Utanför är det dött. Varken förväntansfullt eller behagligt, en kall vind över sjön. Du har flugit vidare och jag har lämnat fontänen. Ingen ser mig där längre, men en man i tomteskägg står i ett hörn, han verkar vilja få kontakt, men det verkar som om ingen längre har tid eller lust. Skyltfönstret tänds och släcks. kyrkklockan slår sju, jag sitter vid den där förtvivilade ensamman sjön, den där drömmen som återkommer, ibland går vi på isen, ibland simmar vi i den, men idag flyger vi över den.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lars Gullberg med Poeter.se id #20174 innehar upphovsrätten